

[Ole Bjørn Kraft.]

udsat for fra kommunistisk side — da at tage dette spørgsmål op og foranledige, at der bliver holdt frie, offentlige debatter, der klarlægger, hvad der er sandheden i denne sag. Det er jo ganske i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt, det er ganske i overensstemmelse med § 21 i erklæringen om menneskerettighederne.

Jeg vil rette den henstilling til den højtærede udenrigsminister, at han vil føre denne vedtagelse fra Europarådets rådgivende forsamling frem i ministerkomiteens møde, og at han personlig, når der bliver anledning dertil, vil tage et initiativ til en fri forhandling og drøftelse af denne sag.

Må jeg, inden jeg slutter, gøre nogle bemærkninger i tilslutning til, hvad der allerede er blevet sagt om Danmark og fællesmarkedet og hele den udvikling, vi er inde i.

Jeg har overværet mange drøftelser i Europarådets rådgivende forsamling om markedsproblemerne, men få, der har været så klarlæggende og så konstruktive som den, der sidst fandt sted — det tror jeg alle, der overværede den, vil være enige i — og jeg vil gerne over for det høje ting referere, hvad den socialdemokratiske viceformand i Bonn sagde om Storbritannien, Danmark og Norge. Han fremhævede det som værende af afgørende betydning, at Storbritannien og de skandinaviske lande: Norge og Danmark, blev medlemmer af fællesmarkedet, fik et fuldt medlemskab i fællesmarkedet. Han tilføjede noget andet, idet han sagde: selv om jeg ikke kan tale på regeringens vegne, kan jeg med tryghed sige, at der ikke i forbundsdagen i Bonn vil kunne opnås flertal for at udelukke Storbritannien fra fællesmarkedet som fuldt medlem. Det er vigtigt at fastholde en sådan udtalelse, som ikke blev modsagt fra nogen tysk side, skønt alle partier var repræsenteret. Det er også af betydning, fordi Storbritanniens medlemskab, således som den danske politik har været lagt til rette, for os er af helt afgørende betydning.

I denne forbindelse opstår jo spørgsmålet om de rygter, som har været omtalt, og som også har været fremme i Europarådet — ikke i den offentlige debat, men mand og mand imellem. Om dette har jeg tilladt mig, også i et brev til den højtærede udenrigsminister, at nævne, hvad en meget frem-

trædende delegeret privat sagde til mig, og derfor må omtalen finde sted på denne måde. I anledning af rygterne, der gik ud på, at Storbritannien skulle blive medlem, medens Norge og Danmark skulle få deres skæbne afgjort senere og måske kun associeres, sagde han med et lignende udtryk som professor Carlo Schmid: den regering, der ville komme til underhuset efter at have skudt Norge og Danmark til side, skulle ikke kunne gøre sig nogen forventning om at få et flertal for Englands tiltrædelse af fællesmarkedet.

Jeg synes, det er interessant under alle omstændigheder at høre sådanne udtalelser, for de kaster lys over situationen, som den er; derfor mener jeg, der er grund til at vente, at forhandlingerne for Danmarks vedkommende går videre, således som de er planlagt. Jeg glæder mig til senere på eftermiddagen at høre den højtærede udenrigsminister, måske den højtærede statsminister, udtale sig om dette spørgsmål.

I øvrigt var det mest interessante ved Europarådets møde dette, at forhandlingerne viser, hvor hurtigt udviklingen i vore dage går for sig, idet man i og for sig har lagt det økonomiske fællesskab bag sig og nu vender sig med stigende opmærksomhed imod spørgsmålet om det politiske fællesskab — det politiske fællesskab, som, så snart forhandlingerne om nye optagelser i fællesmarkedet er afsluttet, og måske endda tidligere, vil træde i forgrunden, og da først og fremmest spørgsmålet om, under hvilken form det politiske fællesskab skal finde sted. Det er det, diskussionen drejer sig om. Jeg er glad for, at den danske regering har givet udtryk for, at vi fuldt accepterer, at en konsekvens af fællesmarkedsdeltagelsen er en politisk union. Den engelske forhandler, lordseglbevarer Heath, har i underhuset for nylig givet udtryk for et lignende standpunkt, idet han udtalte, at England vil og må være rede til at opgive en del af sin suverænitet for at blive medlem af fællesmarkedet.

Det er den europæiske virkelighed i dag. Det er den virkelighed, vi må tage stilling til, og vi må meget snart, synes jeg, under en eller anden form begynde drøftelsen af, under hvilken form vi foretrækker et sådant politisk fællesskab, så at vi ikke — som det egentlig har været tilfældet, når der har